

end den, at vi gjenne Finantsloven søge at indstrænke Udgifterne til et vist, efter vor Come passende Bøh, og ved Siden deraf fastsatte, at de af Herrens Bestemmelser, som ikke maatte kunne virkeliggøres ved Hjælp af det fastsatte Bøh, maa suspenderes. Der er efter min Mening ingen anden Vej at gaa, thi den nuværende Regjering tænker ikke paa at bespare Noget i Udgifterne til Herrens; den har jo tværtimod foreslaaet os en Bevilling af omtrent 300,000 Rd. mere end det Bøh, vi allerede nu udgive. — Der er allerede fra flere Sider fremkommet Udtalelser, til hvilke jeg kan slutte mig, som gaa i den Retning, jeg her har antydet, og som nærmere have udvirket denne Betragtning. Jeg skal derfor for Dieblisheit indstrænke mig til disse saa Antydninger, idet jeg naturligvis forbeholder mig under Sagens Gang at stille Forslag, der gaa ud paa at faae Bestemmelser vedtagne, der gaa i den af mig angivne Retning.

Krigsministeren: Jeg havde ikke tænkt paa at ville begjære Ordet mere i Dag, idet jeg havde troet det bedre at forbeholde mig at fremsætte de Bemærkninger, som jeg har at gjøre, til et noget senere Standpunkt af Forhandlingerne; men der er her i Dag fremkommet enkelte Ytringer, som jeg har troet ikke at burde undlade at nedlægge en Indsigelse imod, inden Mødet er forbi. Det er de Udtalelser, som ere fremkomne med Hensyn til det almindelige Standpunkt, paa hvilket Krigsbestyrelsen har stillet sig ved Forelæggelsen af de forskjellige militære Love, og jeg vil saameget mere tage Ordet derimod, som man i Diskussionen derom ogsaa har inddraget det Standpunkt, hvorpaa min Forgænger i Krigsministeriet har staaet. Jeg tror, at den Maade, som man har inddraget dette paa, ikke er fuldstændig korrekt. Jeg har ikke havt den Ære at være Medlem af Thinget eller at henhøre til Regjeringen paa den Tid, de tidligere Forhandlinger have fundet Sted, og jeg har derfor ikke andet Kendskab dertil end det, jeg har gjenne Rigsdagstidenden, og jeg skal derfor med den ærede Formands Tilladelse benytte Rigsdagstidenden til at udtale det Standpunkt, som min Forgænger i Krigsministeriet har stillet sig paa med Hensyn til Spørgsmaalet om Landets Forsvarsvæsen, og det vil deraf vise sig, at det samme tidligere har fundet Sted, som her gjen tager sig i Dag, nemlig at det Standpunkt, som han indtog, har været misforstaaet af det samme ærede Medlem, som sidst yttrede sig, og at dennes Ytringer derpaa ere blevne indbegaaede af Krigsministeren. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det paagældende Stykke af Rigsdagstidenden for forrige Session, Spalte 2780. Krigsministeren siger der: „Det ærede Medlem“ — det er det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Winther) — „udtalte saaledes, at der ingen Betænkeligheder vilde være ved at tiltræde disse

Foranstaltninger, som af ham vare foreslaaede, da den blodige Konflikt, hvori Ministeren agtede at gribe ind, ikke vilde kunne anses for at være saa nær forestaaende; men det er Ord, som jeg aldrig har brugt, og Tanker, som aldrig have været tilstede hos mig. Jeg har kun udtalt, at, naar en blodig Konflikt atter skulde indtræde i Europa, saa var det af Bigtighed, at vi vare fuldt rustede, og at vi vare i Stand til at hævede vor Selvstændighed, Uafhængighed og frie Selvbestemmelse; men ikke med et Ord har jeg antydet, at vi skulle gribe ind i disse Forhold, vi skulle forsvare os, naar vi blive angrebne. Det ærede Medlem sagde, at han kunde være villig til at følge Ministeren, naar det kunde nytte noget, naar vi ved de Foranstaltninger, som vare foreslaaede, kunde være i Stand til virkelig at forsvare os. Men efter min Mening er det et Folks Rigt at ruste sig saaledes, at det ikke uden Kamp opgiver de Goder, som jeg fuldelig skal indrømme, at jeg tror, at det ærede Medlem sætter ligesaa højt Pris paa som jeg. Jeg finder disse Jølelser og denne Kjærlighed til Land, Folk og Folkets Frihed og Selvstændighed saa naturlige, at jeg ikke kan tvivle om, at de findes i enhver dans Mand's Bryst; men naar jeg saa ser paa det ærede Medlems Forslag om Indskrænkning i det Værn, som vi skulle benytte ved given Leilighed, saa kan jeg ikke andet end udtale, at det er en egen Maade, det ærede Medlems Kjærlighed yttre sig paa. Det er de Ytringer, som faldt, da min ærede Forgænger i Krigsministeriet havde Leilighed til at forsvare sit Standpunkt. — Jeg skal dernæst tillade mig at gaa over til mit Standpunkt i denne Sag. Jeg beklager, at jeg er ny her i Salen, saa at jeg maasse ikke altid kan være saa heldig, sig at udtrykke mig paa en korrekt Maade; jeg beklager det saameget mere, som jeg, da jeg sidst havde den Ære at være samlet med Thingets ærede Medlemmer i et privat Møde, havde anlagt mit Foredrag efter en saa bred Maalestok, at jeg mod Slutningen var saa skjiftet træt, at jeg ikke i den sidste Del af Foredraget har kunnet lægge den Klarhed ind deri, som jeg havde ønsket. Men jeg tror, at man er lidt tilbøjelig til at misforstaa mig og navnlig at misforstaa de Ytringer, der fra min Side ere faldne med Hensyn til Spørgsmaalet om Neutralitet, og jeg skal derfor tillade mig blot at henvise til, hvad der staar paa Tryk i selve Bemærkningerne til Lovforslaget om en overordentlig Bevilling til Forsvarsvæsenet. Der staar at: „Danmarks Politik maa under opstaaende Krigsbegivenheder i Europa være rettet mod det Maal at bevare Landets Neutralitet“, det vil sige, maa være rettet mod det Maal ikke at blive kastet ind i en Krig uden Nødvendighed, og derfor, siges der, „kan Udningen af Landets militære Kræfter kun gives eet Grundlag, nemlig det rent defensive“. Jeg tror ikke, at det kan misforstaaes paa den Maade, som det er blevet misforstaaet af et enkelt Medlem, der i Dag har ud-